

Rok 1913.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVIII. — Wydana i rozesłana dnia 17. lipca 1913.

Treść: (№ 135—139.) 135. Ustawa, dotycząca upoważnienia do czasowego uchylecia mocy obowiązującej postanowień o wpływie podwyższenia stopy odsetkowej na ulgi należyciociowe, udzielone w celach konwersyi. — 136. Rozporządzenie w celu wykonania ustawy z dnia 9. lipca 1913, dotyczącej upoważnienia do czasowego uchylecia mocy obowiązującej postanowień o wpływie podwyższenia stopy odsetkowej na ulgi należyciociowe, udzielone w celach konwersyi. — 137. Ustawa, którą przyznaje się ulgi należyciociowe dla postępowania w celu wykonania ustawy krajowej dla Królestwa Dalmacyi z dnia 28. marca 1911, dotyczącej stosunków prawnych na drzewach stojących jako rzeczach samoistnych. — 138. Ustawa, dotycząca uwolnień od należycioci z powodu odnawiania aktów w publicznych władzach i urzędach. — 139. Ustawa o wliczaniu poszczególnych wojskowych powinności służbowych do czasu przygotowawczej służby sędziowskiej, praktyki sądowej, adwokackiej i notaryalnej.

135.

Ustawa z dnia 9. lipca 1913,

dotycząca upoważnienia do czasowego uchylecia mocy obowiązującej postanowień o wpływie podwyższenia stopy odsetkowej na ulgi należyciociowe, udzielone w celach konwersyi.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Jeżeli wskutek nadzwyczajnych politycznych lub gospodarczych stosunków nastąpi ogólna wyżka stopy odsetkowej pożyczek hipotecznych we wszystkich królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych lub w poszczególnych częściach obszaru państwa, upoważnia się Ministra skarbu na czas trwania tego stanu, najdłużej jednak do dnia 31. grudnia 1915, do tymczasowego uchylecia wedle następujących postanowień mocy obowiązującej zarządzeń § 7. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, dotyczącej ulg należyciociowych przy konwersyi długów pieniężnych z tym skutkiem prawnym, że samo podwyższenie stopy odsetkowej hipotecznej jako takie nie pociąga za sobą utraty

ulg należyciociowych, udzielonych w myśl powołanej ustawy.

§ 2.

Ulg, przewidzianej w § 1., można udzielić odnośnie do pożyczki hipotecznej, zaciągniętej w celach konwersyi, tylko wówczas, jeżeli zakład, przeprowadzający konwersyę (§ 2. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49), podwyższy w ogóle stopę odsetkową udzielonych przez siebie pożyczek hipotecznych, o ile na to pozwalają ułożone warunki pożyczki. Jeżeli jednak zakład, przeprowadzający konwersyę, w interesie stanów zawodowych, słabszych pod względem gospodarczym, albo w interesie ogółu wyłączy od tego podwyższenia stopy odsetkowej poszczególne rodzaje udzielonych przez siebie pożyczek hipotecznych, nie przeszkadza to wcale przyznaniu ulgi, przewidzianej w § 1.

Dalszy warunek tej ulgi stanowi ta okoliczność, aby podwyższenie stopy odsetkowej, wymienione w poprzednim ustępie, nie pociągało za sobą w zakładzie, przeprowadzającym konwersyę, istotnego zwiększenia się różnicy między stopą odsetkową hipoteczną a stopą odsetkową wkładek, albo aby ewentualne zwiększenie się tej różnicy było dostatecznie uzasadnione nadzwyczajnymi stosunkami, przytoczonymi w § 1.

Do pożyczek hipotecznych tych zakładów, prowadzących konwersję, które nie wydają książeczek wkładowych lub oszczędnościowych, nie stosuje się tej ulgi, jeżeli podwyższenie stopy procentowej hipotecznej przekracza pewien wymiar najwyższy, który będzie oznaczony w drodze rozporządzenia.

§ 3.

Ulga, udzielona na zasadzie §§ 1. i 2., gaśnie:

1. jeżeli stopa odsetkowa odnośnej pożyczki hipotecznej zostanie dodatkowo podwyższona ponad wymiar, przytoczony w § 2., ustęp 2. i 3., albo

2. jeżeli stopa odsetkowa pożyczki hipotecznej nie zostanie najdalej do dnia 31. grudnia 1915 na cały pozostały jeszcze czas trwania pożyczki niższa napowrót do takiej wysokości, która w porównaniu z stopą odsetkową pożyczki skonwertowanej nie spowodowałaby utraty ulg należyciowych z ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49 po myśli ogólnego przepisu § 7. tejże ustawy.

Przy badaniu wymogów, przewidzianych w poprzednim ustępie, l. 1. i 2., należy analogicznie stosować postanowienia § 3., ustępów 2. i 3., ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49.

Jeżeli ulga gaśnie po myśli postanowień ustępu pierwszego, wówczas stosuje się przepisy § 7. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, z tą zmianą, że przewidziana tam utrata ulg należyciowych następuje dopiero z chwilą zaistnienia faktu, uzasadniającego zgaśnięcie ulgi i że od tej chwili zaczyna się liczyć czasokres dla doniesienia, które należy wnieść po myśli ustępu trzeciego wspomnianego § 7.

O okolicznościach, przytoczonych w ustępie pierwszym, należy donieść władzy skarbowej w przeciągu ośmiu dni po ich zaistnieniu. W razie niedopełnienia tego obowiązku doniesienia należy postąpić po myśli § 7., ustęp ostatni, ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49.

§ 4.

Minister skarbu stwierdza, czy zachodzą wymogi i warunki, określone w §§ 1. i 2., przyczem wykluczone jest prawo wnoszenia zażaleń.

Bliższe przepisy o udzielaniu ulgi, przewidzianej w niniejszej ustawie, w szczególności zaś przepisy o zastrzeżeniach, potrzebnych dla zabezpieczenia skarbu państwa, tudzież formalnym toku czynności wydane będą w drodze rozporządzenia.

§ 5.

Ustawa ta nie narusza postanowień ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, a w szczególności także postanowień § 7. tejże ustawy, o ile one nie odnoszą się do skutków prawnych umownego podwyższenia stopy odsetkowej hipotecznej.

§ 6.

Do tych pożyczek hipotecznych, zaciągniętych w celach konwersji, którym przyznano ulgi należyciowe na zasadzie ustaw z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 209, i z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 262, stosuje się analogicznie postanowienia §§ 1. do 5. niniejszej ustawy.

§ 7.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu jej ogłoszenia i można ją stosować do wszystkich pożyczek hipotecznych, co do których podwyższenie stopy odsetkowej, uzasadniające utratę ulg należyciowych po myśli § 7. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, lub po myśli § 5. ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, nastąpiło po dniu 31. sierpnia 1912.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Bad Ischl, dnia 9. lipca 1913.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

136.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. lipca 1913,

w celu wykonania ustawy z dnia 9. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 135, dotyczącej upoważnienia do czasowego uchylecia mocy obowiązującej postanowień o wpływie podwyższenia stopy odsetkowej na ulgi należyciowe, udzielone w celach konwersji.

W celu wykonania ustawy z dnia 9. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 135, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przez czas, jak długo trwają nadzwyczajne stosunki, wymienione w § 1. tej ustawy, można na zasadzie upoważnienia, udzielonego w §§ 1. i 6. tejże ustawy (odmiennie od przepisów § 5. ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, i § 7. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, dotyczącej ulg należytościowych przy konwersji długów pieniężnych) przyznawać po myśli postanowień, zawartych w niniejszym rozporządzeniu, zakładom, przeprowadzającym konwersję, odnośnie do pożyczek hipotecznych, zaciąganych u nich w celach konwersji, ulgę, polegającą na tem, że samo podwyższenie stopy odsetkowej hipotecznej jako takie nie pociąga za sobą utraty ulg należytościowych, udzielonych po myśli obu wymienionych na ostatku ustaw.

§ 2.

Ulg, przewidzianej w § 1. niniejszego rozporządzenia, można udzielić tylko w razie zaistnienia wymogów, przytoczonych w § 2. ustawy.

Ogólne podwyższenie stopy procentowej hipotecznej po myśli § 2., ustęp 1., ustawy zachodzi wtedy, jeżeli podwyższenie stopy odsetkowej nastąpiło, o ile pozwalają na to ułożone warunki pożyczki, co do wszystkich pożyczek hipotecznych, udzielonych przez zakład, przeprowadzający konwersję, albo przynajmniej co do przeważającej ilości tych pożyczek. Jeżeli jednak przy tem podwyższeniu stopy odsetkowej robi się wyjątki, które wychodzą na korzyść słabszych pod względem gospodarczym stanów zawodowych lub klas ludności (na przykład przy pożyczkach na rzecz niezamożnych rolników, na rzecz stowarzyszeń budowlanych powszechnie użytecznych itd.) lub (z powodu tego na przykład, że mają na celu zapobieżenie ogólnemu niedostatkowi) mają na względzie interes ogółu, nie przeszkadza to wcale przyznaniu ulgi, określonej w § 1. niniejszego rozporządzenia.

Udzielenie tej ulgi jest nadto zależne od tego, aby podwyższenie stopy odsetkowej hipotecznej nie przekraczało tego najwyższego wymiaru, który znajduje dostateczne uzasadnienie w stosunkach wyjątkowych, przytoczonych w § 1. ustawy.

Warunek ten uważa się za spełniony:

1. przy pożyczkach hipotecznych tych zakładów, które wydają książeczki wkładkowe lub oszczędnościowe, jeżeli wskutek ogólnego podwyższenia stopy odsetkowej nie nastąpiło w zakładzie przeprowadzającym konwersję istotne zwiększenie różnicy między stopą odsetkową hipoteczną a stopą odsetkową wkładek, albo jeżeli się uprawdopodobni tę okoliczność, że zasile ewentualnie zwiększenie

tej różnicy należy przypisać nadzwyczajnym okolicznościom, wymienionym w § 1. tej ustawy;

2. przy pożyczkach hipotecznych innych zakładów niż te, które przytoczono pod l. 1., jeżeli przy odnośnej pożyczce konwersyjnej podwyższenie stopy odsetkowej nie przewyższa jeden procent; w celu stwierdzenia zaistnienia tego warunku, należy porównać podwyższoną stopę odsetkową z stopą odsetkową pożyczki hipotecznej, ustanowioną przy konwersji.

Względem takiego podwyższenia stopy procentowej, dokonanego po dniu 31. sierpnia 1912, jednak jeszcze przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, które przekracza wymiar najwyższy, wymieniony w l. 1. lub l. 2. poprzedniego ustępu, należy przy stosowaniu § 2. tej ustawy, jeżeli stopa odsetkowa niższa zostanie w przeciągu dni trzydziestu po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia do wymiaru najwyższego, określonego pod l. 1., względnie l. 2., tak postępować, jak gdyby ten wymiar najwyższy zachowany był od początku.

§ 3.

Zakłady przeprowadzające konwersję mają wnosić wolną od stempla prośbę o przyznanie ulgi po myśli § 1. niniejszego rozporządzenia do tej kierującej władzy skarbowej pierwszej instancji, w której okręgu urzędowym znajduje się ich siedziba, a mianowicie:

1. co do tych pożyczek konwersyjnych, przy których podwyższenie stopy odsetkowej hipotecznej, uzasadniające skutki prawne z § 5. ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, lub z § 7. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, nastąpiło po dniu 31. sierpnia 1912, jednak przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, w ciągu trzydziestu dni po dniu ogłoszenia tego rozporządzenia;

2. co do tych pożyczek konwersyjnych, przy których podwyższenie stopy odsetkowej, wymienione pod l. 1., nastąpiło nie wcześniej, jak w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, w przeciągu ośmiodniowego czasokresu, oznaczonego w § 5., ustęp 3., ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, względnie w § 7., ustęp 3., ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49.

Wniesiona w należyтым czasie prośba o ulgę zwalnia od obowiązku wniesienia doniesienia, przewidzianego w powołanych wyżej §§ 5. i 7. ustaw konwersyjnych z roku 1889, względnie 1907.

§ 4.

Prośba (§ 3.) i jej załączniki winna dokładnie oznaczać tę pożyczkę konwersyjną, dla której żąda się ulgi, oraz zawierać wszelkie szczegóły, potrzebne

do oceny zaistnienia warunków udzielenia ulgi; w tym celu należy w szczególności uwidocznic:

1. w celu bliższego oznaczenia pożyczki, dla której ulga ma być udzielona:

- a) dzień wystawienia dokumentu dłużnego lub dokumentu ustępstwa, wygotowanego w przedmiocie pożyczki konwersyjnej;
- b) imię i nazwisko obecnego dłużnika hipotecznego;
- c) kwotę pożyczki konwersyjnej, oznaczoną w dokumencie dłużnym lub w dokumencie ustępstwa, oraz pozostałą w chwili podwyższenia stopy procentowej jej resztę;
- d) liczbę wykazu hipotecznego zastawionej realności, przy hipotekach łącznych wykaz główny;
- e) w przypadkach konwersji, podlegających ustawie z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, liczbę bieżącą i rok karty wkładkowej do dziennika (wzór A do rozporządzenia ministerjalnego z dnia 25. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 50);

2. co do stosunków stopy odsetkowej:

- a) wymiar podwyższonej oraz określonej przy konwersji stopy odsetkowej pożyczki konwersyjnej, nadto dzień, w którym dokonano podwyższenia stopy odsetkowej, przyczem należy zwrócić uwagę na to, że przy pożyczkach konwersyjnych, korzystających z ulgi po myśli ustaw z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, i z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 209, chodzi tylko o stopę odsetek, zapisaną do ksiąg gruntowych, względnie przeznaczoną do wpisania do ksiąg gruntowych, zaś przy pożyczkach konwersyjnych, korzystających z ulgi po myśli ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, także o umowną stopę odsetek, przewyższającą ewentualnie stopę odsetkową hipoteczną;
- b) stopę odsetek dawnej (skonwertowanej) pożyczki, która była zapisaną w księdze gruntowej;

3. w celu wykazania warunków, określonych w § 2., ustęp 1. ustawy, a to według stanu w pierwszym dniu tego miesiąca, w którym prośbę wniesiono:

- a) ogólną ilość udzielonych przez zakład a jeszcze niespłaconych pożyczek hipotecznych, bez względu na to, czy zaciągnięto je w celach konwersji czy nie;
- b) ogólną ilość udzielonych w celach konwersji a jeszcze niespłaconych pożyczek hipotecznych:

c) te pożyczki hipoteczne, do których nie stosuje się dokonane przez zakład ogólne podwyższenie stopy odsetek, z odpowiednim krótkim uzasadnieniem tej okoliczności; wkońcu należy:

4. w celu wykazania warunków, określonych w § 2., ustęp 2., ustawy, przedstawić w krótkości stosunki panujące w zakładzie, przeprowadzającym konwersję, odnośnie do wkładek i stopy odsetkowej hipotecznej według stanu z dnia 31. sierpnia 1912 oraz zmiany, zasze ewentualnie w tym względzie stopniowo aż do dnia wniesienia prośby; przytem należy także przytoczyć powody ewentualnego istotnego zwiększenia się różnicy między stopą odsetkową wkładek a stopą odsetkową hipoteczną proszającego zakładu, które to zwiększenie nastąpiło na skutek podwyższenia stopy odsetkowej hipotecznej.

Do prośby należy dołączyć jeden egzemplarz uchwały, którą podwyższono stopę odsetkową hipoteczną, albo obwieszczenia, wydanego ewentualnie w tym względzie przez zakład, przeprowadzający konwersję, oraz oznajmić nadto, w jaki sposób przyszedł do skutku układ co do podwyższenia stopy odsetek (§ 9., ustęp 3., niniejszego rozporządzenia).

Szczegóły, określone pod l. 1. do 4., należy podać w formie tabelarycznego zestawienia według dołączonego wzoru. W tablicy I. należy wykazać osobno te pożyczki, dla których ulgi należyściowe opierają się na ustawach z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, względnie z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 209, a osobno pożyczki, dla których ulgi te opierają się na ustawie z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49; przytem należy zwrócić uwagę na to, że odnośnie do pożyczek konwersyjnych, korzystających z ulgi po myśli obu wymienionych na początku ustaw, podwyższenie stopy odsetek, dokonane bez wystawienia dokumentu zdolnego do intabulacji, nie powoduje utraty ulg należyściowych ze względu na § 5. ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30.

Załączniki prośby, przytoczonej w § 3., nie podlegają stemplowi od załączników.

§ 5.

Kierująca władza skarbowa pierwszej instancji winna zbadać, czy prośby, wymienione w § 3., zostały prawidłowo instruowane (§ 4.), oraz zarządzić potrzebne w danym razie uzupełnienie.

Prośby te rozstrzyga Ministerstwo skarbu z wykluczeniem prawa zażalenia.

W celu zbadania prawdziwości szczegółów, oznajmionych przez zakłady, przeprowadzające konwersje, w zamiarze uzyskania ulgi po myśli § 1. niniejszego rozporządzenia na władza skarbową prawo dokonywania rewizji w tych zakładach; do rewizji

takich stosuje się analogicznie postanowienia § 9., ustęp 3. i 4. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49. i § 13. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 25. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 50, z tą zmianą, że rewizyi tych można dokonywać także odnośnie do pożyczek konwersyjnych. korzystających z ulg po myśli ustaw z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, i z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 209, i także w tutejszokrajowych filiach zakładów zagranicznych, wymienionych w § 10. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49.

§ 6.

Ulgą, udzieloną dla pożyczki konwersyjnej po myślą powyższych postanowień, gaśnie:

1. jeżeli stopa odsetkowa tej pożyczki zostanie dodatkowo podwyższoną ponad wymiar, wymieniony w § 2., ustęp 2. i 3. ustawy (§ 2., ustęp 4.. l. 1. i 2. niniejszego rozporządzenia), a więc

a) w przypadkach, określonych w § 2, ustęp 4, l. 1., niniejszego rozporządzenia, jeżeli różnica między podwyższoną stopą odsetkową hipoteczną a stopą odsetkową wkładek w odpowiednim zakładzie nie odpowiada już warunkom, które według powołanego przepisu tego rozporządzenia były miarodajne dla udzielenia ulgi;

b) w przypadkach, określonych w § 2., ustęp 4.. l. 2. niniejszego rozporządzenia, jeżeli stopa odsetkowa pożyczek ponownie w ten sposób zostanie podwyższona, że przekracza określony także wymiar najwyższy; tudzież

2. jeżeli stopa odsetkowa pożyczki hipotecznej nie zostanie niżona najdalej do dnia 31. grudnia 1915 w sposób, określony w § 3., ustęp 1., l. 2. ustawy.

Aby zapobiec zgaśnięciu ulgi po myśli l. 2. poprzedniego ustępu, wystarczy, jeżeli się zniży stopę odsetek do takiego wymiaru, któryby według ogólnych przepisów § 5. ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, albo § 7. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, nie pociągał za sobą utraty ulg należnościowych po myśli obu wspomnianych ustaw; aby zatem ulga przysługiwała nadal, nie potrzeba we wszystkich wypadkach zniżać znowu stopy odsetek do wymiaru pierwotnego (to znaczy do wymiaru stosowanego przed tem podwyższeniem stopy odsetek, które dało powód do zastosowania ustawy z dnia 9. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 135).

§ 7.

Zgaśnięcie ulgi w przypadkach, określonych w § 6., ustęp 1., l. 1. i 2., niniejszego rozporządzenia, pociąga równocześnie za sobą przewidzianą

w § 5. ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, względnie w § 7. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, utratę ulg należnościowych, przyznanych w tychże ustawach.

O fakcie, uzasadniającym zgaśnięcie ulgi, należy donieść kierującej władzy skarbowej pierwszej instancji w ciągu ośmiu dni po jego zajściu. a więc w przypadkach, określonych w § 6., ustęp 1., l. 2., niniejszego rozporządzenia najdalej do dnia 8. stycznia 1916. Jeżeli tego doniesienia nie wniesie się wcale lub nie wniesie się w należytych czasie, wówczas należy ściągnąć należności, których nie uiszczono wskutek korzystania z ulg należnościowych, przewidzianych w ustawach z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 209, względnie z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, i to bez wdrażania postępowania karnego lecz na zasadzie stwierdzenia faktu, że obowiązkowi doniesienia nie uczyniono zadość, a to należności, wymierzone według skali, w potrójnej, zaś należność wpisową w podwójnej wysokości.

§ 8.

Jeżeli przy wykonaniu ustawy trzeba dokonać porównania stopy odsetkowej hipotecznej, która była stosowaną w rozmaitych czasach, albo porównania stopy odsetkowej wkładek z stopą odsetkową hipoteczną, należy analogicznie stosować postanowienia § 3., ustęp 2. i 3., ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49. Jeżeli nie umówiono się co do pewnego stałego wymiaru stopy odsetkowej hipotecznej, lecz oznaczono ją w kwocie najniższej i kwocie najwyższej, miarodajna dla porównania jest ta ostatnia; datki na zarząd i inne powtarzające się świadczenia, co do których się umówiono obok odsetek, należy doliczyć do odsetek hipotecznych, nie bierze się natomiast w rachubę mające się ewentualnie uiszczać odsetki zwłoki.

§ 9.

Przy rozstrzyganiu kwestyi, czy można w pewnym oznaczonym przypadku zastosować ustawę po myśli jej § 7., ustęp 1., z mocą wsteczną, należy uwzględnić czas, w którym zawarty został układ, dotyczący podwyższenia stopy odsetkowej; ewentualny późniejszy termin, od którego zaczęło obowiązywać podwyższenie stopy odsetkowej lub zacznie ono obowiązywać, nie ma tu znaczenia.

Z takiego samego punktu zapatrywania należy także wychodzić przy wykonywaniu niniejszego rozporządzenia, o ile poszczególne jego postanowienia mówią o czasie, w którym dokonano zmiany stopy odsetkowej hipotecznej albo w ogóle o wymiarze stopy odsetkowej hipotecznej według pewnego oznaczonego dnia.

Za układ po myśli obu poprzednich ustępów należy w przypadkach, przewidzianych w § 5. ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, uważać wystawienie dokumentu tabularnego, dotyczącego zmiany stopy odsetek, w przypadkach zaś, przewidzianych w § 7. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, jakkolwiek układ, zawarty przez pisemne lub ustne oświadczenie woli albo też oświadczenie zakładu, przeprowadzającego konwersję, dotyczące zmiany stopy odsetek a przyjęte przez dłużnika hipotecznego przez czynności dorozumiane (§ 863 p. k. u. c.).

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z ustawą z dnia 9. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 135, i należy stosować je w wszystkich przypadkach, w których podwyższenie stopy odsetek, uzasadniające utratę ulg należnościowych po myśli § 5. ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, lub § 7. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, nastąpiło po dniu 31. sierpnia 1912.

Zaleski wlr.

Wzór do § 4. rozporządzenia.

Nazwa i siedziba zakładu,
przeprowadzającego konwersję.

Tabelaryczne zestawienie

pożyczek, dla których żąda się ulgi po myśli § 1.
rozporządzenia.

Uwaga. Te zakłady, które nie wydają książeczek wkładkowych lub książeczek oszczędnościowych, winny przedkładać tylko tablice I. i II.

Tablica II.

Do § 4., ustęp 1., l. 3. rozporządzenia.

Ogólna ilość udzielonych przez zakład pożyczek hipotecznych, które jeszcze nie spłacono	Ogólna ilość udzielonych w celach konwersyi pożyczek, które jeszcze nie spłacono	Uwidocznienie pożyczek hipotecznych, wyłączonych od podwyższenia stopy odsetkowej, oraz krótkie uzasadnienie tego wyjątku
1	2	3

Tablica III.

Do § 4., ustęp 1., l. 4. rozporządzenia.

Stosunki, dotyczące stopy procentowej w zakładzie, przeprowadzającym konwersję		Uzasadnienie ewentualnego istotnego zwiększenia różnicy między stopą odsetkową wkładek a stopą odsetkową hipoteczną
	Zmiany, zasze od tego czasu	
Stan z dnia 31. sierpnia 1912	1	3
Stopa odsetkowa wkładek		
Stopa odsetkowa hipoteczna		

137.**Ustawa z dnia 9. lipca 1913,**

którą przyznaje się ulgi należnościowe dla postępowania w celu wykonania ustawy krajowej dla Królestwa Dalmacyi z dnia 28. marca 1911, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 20, dotyczącej stosunków prawnych na drzewach stojących jako rzeczach samoistnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Czynnościom urzędowym, przedsiębranym w postępowaniu w celu wykonania artykułów IV. i V. ustawy krajowej dla Królestwa Dalmacyi z dnia 28. marca 1911, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 20, przysługuje uwolnienie od stempli i należności. Uwolnienie to odnosi się do wszystkich podań, protokołów, załączników i wygotowań o tyle, o ile one mają służyć tylko do przeprowadzenia tego postępowania z wykluczeniem rozpraw, zastrzeżonych do drogi prawa.

§ 2.

Przewidziane w artykule VI., § 3., ustęp 2., ustawy krajowej dla Królestwa Dalmacyi z dnia 28. marca 1911, Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 20, podanie właściciela realności o wykreślenie adnotacji istnienia stosunków prawnych na drzewach stojących (artykuł I. tejże ustawy krajowej) oraz o wykreślenie adnotacji pierwotnej prośby o wykreślenie, wniesionej po myśli artykułu VI., § 1., ustawy krajowej, które należy wnieść po przeprowadzeniu postępowania edyktalnego, podlega stemplowi od podań według pozycyi taryfy 43., a, 1., ustawy o należnościach z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, i § 1. cesarskiego rozporządzenia z dnia 26. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 305.

§ 3.

Wykonanie niniejszej ustawy, która wchodzi w życie w dniu ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Bad Ischl, dnia 9. lipca 1913.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

138.**Ustawa z dnia 9. lipca 1913,**

dotycząca uwolnień od należności z powodu odnawiania aktów w publicznych władzach i urządach.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się Ministra skarbu, aby przyznawał na wniosek stron, wolny od stempla, uwolnienie od obowiązku ponownego uiszczenia stempli i należności od podań, protokołów i innych urzędowych wygotowań, tudzież dokumentów, które w jednym ze sądów, w jednej z władz lub w jednym z urzędów publicznych bez winy strony wskutek zdarzenia żywiołowego albo w inny sposób zaginę lub zniszczyły, a to w tym wypadku, jeżeli okaże się konieczność ich odnowienia. Do podań i protokołów stosuje się to postanowienie tylko o tyle, o ile stwierdzone jest na podstawie istniejących jeszcze aktów albo o ile strona uprawdopodobniła, że odnowić się mająca prośba lub protokół w czasie zaginięcia lub zniszczenia nie był jeszcze załatwiony lub był już załatwiony na jej korzyść i że przy poprzednim wniesieniu lub wygotowaniu uiszczono przypadające w myśl ustawy stemple i należności.

Jeżeli zachodzą warunki, przytoczone w poprzednim ustępie, stosuje się jego postanowienia także do dokumentów, przechowywanych przez e. k. notaryuszów i substytutów notaryalnych w sposób, będący spełnieniem ich obowiązków urzędowych, o ile odnośny notaryusz lub substytut notaryalny nie ponosi winy w zaginięciu lub zniszczeniu dokumentu, który ma być odnowiony.

Blіsze postanowienia o postępowaniu przy przyznawaniu tego uwolnienia wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 2.

W razie przyznania uwolnienia należy na podaniach, protokołach, wygotowaniach i dokumentach, uwolnionych wskutek tego od stempli, powołać na pierwszej stronie pierwszego arkusza reskrypt Ministerstwa skarbu, uzasadniający to uwolnienie.

§ 3.

Upoważnia się także Ministra skarbu do przyznania uwolnienia od stempli i należności co do odnowionych już podań, protokołów i innych urzędowych wygotowań, tudzież dokumentów tego rodzaju, jaki określono w § 1., za które nie uiszczono jeszcze należności za odnowienie.

§ 4.

Wykonanie niniejszej ustawy, która wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Bad Ischl, dnia 9. lipca 1913.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh wlr.

Zaleski wlr.

139.**Ustawa z dnia 12. lipca 1913,**

o wliczaniu poszczególnych wojskowych powinności służbowych do czasu przygotowawczej służby sędziowskiej, praktyki sądowej, adwokackiej i notaryalnej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Czas, przez który praktykant prawa (auskultant), kandydat adwokacki lub notaryalny nie pełni przygotowawczej służby sędziowskiej, praktyki sądowej, adwokackiej lub notaryalnej wskutek powołania do

pełnienia wyjątkowej służby czynnej podczas pokoju lub do częściowego albo całkowitego uzupełnienia wojska wspólnego, marynarki wojennej albo obrony krajowej do stopy wojennej, wlicza się do przepisanego czasu trwania przygotowawczej służby sędziowskiej, praktyki sądowej, adwokackiej lub notaryalnej, o ile w ciągu roku nie wynosi więcej jak sześć miesięcy. O ile przerwy tego rodzaju wlicza się do czasu służby państwowej lub innej i o ile się je uwzględnia przy wymiarze poborów emerytalnych, zależy od obowiązujących w tym względzie osobnych przepisów.

§ 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i stosuje się także do powinności wojskowych, które odbyło się po dniu 1. listopada 1912.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości i Mojemu Ministrowi obrony krajowej.

Bad Ischl, dnia 12. lipca 1913.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh wlr.

Georgi wlr.

Hochenburger wlr.